

Sygn. akt V CSK 195/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku J. B. i G. B.

przy uczestnictwie [...] G. [...] S.A. w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawców solidarnie
kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ §1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i naruszenie ich zarzucono w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać, przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować na czym wątpliwości te polegają; powinien wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 – nie publ.).

Skarżący wskazał na błędną wykładnię art. 305² § 2 k.c. w związku z koniecznością ustalenia sposobu określenia szerokości pasa gruntu niezbędnego do wykonywania służebności przesylu, celem obliczenia kwoty należnego wynagrodzenia.

Należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wyjaśnił już, że ustawodawca pozostawił sądom swobodę polegającą na indywidualizacji ocen w zakresie określania rozmiaru wynagrodzenia, formułowanych na podstawie określonego stanu faktycznego, które mogą wynikać z ogólnych reguł porządku prawnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, nie publ.). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowano szereg kryteriów, jakie powinien uwzględnić sąd ustalając wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesylu. Powinno być ono proporcjonalne do stopnia ingerencji posiadacza w treść cudzego prawa, uwzględniać wartość nieruchomości

obciążonej, przewidywany okres korzystania ze służebności oraz społeczno-gospodarcze przeznaczenie nieruchomości obciążonej i samej służebności, a także powinno pokryć wszystkie niedogodności, jakie w przyszłości dotkną właściciela obciążonej nieruchomości w związku z ustanowieniem służebności (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 października 2013 r., V CSK 471/12, z dnia 8 lutego 2013 r., IV CSK 317/12, z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 392/08, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 444/09 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]